

Domov plný strachu

Až čtyřicet procent žen a pět procent mužů přiznává nějakou formu domácího násilí v průběhu partnerského života. Ať se jedná o bití, nebo psychický teror, neschovávejte trápení. Hledejte pomoc!

PŘIPRAVILA: REGINA ROTHOVÁ

Jmenuji se Eva a je mi 36 let. Narodila jsem se v malém městě nedaleko Loun. Strávila jsem tam celé své dětství i kus dospělého života. Tam jsem taky našla svou velkou lásku, muže, kterého jsem velmi milovala a ani ve snu mě tehdy nenapadlo, že by se něco mezi námi mohlo zkazit a skončit tak, jak skončilo... Dnes žiji v azylovém domě a na život s ním nevzpomínám nejraději. Mé dvě malé dcery mi jej však stále připomínají, a tak jsem nucena to vzít jako součást života a jít dál, dnes už bez partnera a v doprovodu svých dvou malých princezen...

Z milenců rodiče

Jak takový osud může začít? Úplně nenápadně, romanticky... Bylo jaro a my klasický zamilovaný pár – vodili jsme se za ruce, líbali se pod rozkvetlými stromy, prostě idylka. Byla jsem šťastná a zamilovaná až po uši! Ve spoustě věcí jsme se shodli, měli na ně stejný názor, že se z toho vyvinul dlouhodobý vztah. Po pěti letech jsme se rozhodli, že bude nejlepší, když spolu začneme bydlet. „Miláčku, čekáme miminko,“ oznámila jsem mu jednou večer a on nevěřil svým uším. O dítěti jsme už nějakou dobu mluvili, ale když se sen stane realitou, stejně je každý nejprve chvíli pře-

90%
týraných žen si myslí, že partner jim tímto zcela prapodivným způsobem vyznává lásku. A to je zásadní chyba...

kvapen. A tak jsme začali zařizovat pokojík... Netrvalo dlouho a v našem bytě byly postýlky dvě. „Že máme málo peněz? Vždyť je všechny hned utratíš, tak se nediv,“ začal mi občas říkat. Snažila jsem se mu vysvětlit, že péče o děti něco stojí a naše malá potřebuje nové boty a bundu. „Ty starý jsou ještě dobrý!“ říkával na to a já si začala pomalu, ale jistě uvědomovat, že po porodu druhé dcery se něco zásadního změnilo.

Časy se mění...

Začal být občas nepříjemný, mluvil se mnou hrubě. Vlastně jsem ho chápala. Byli jsme zvyklí, že máme jeden druhého, a najednou se během pár let náš život úplně změnil... Začala jsem se cítit strašně. Na výchovu dvou dětí jsem byla v podstatě sama, můj muž na mě křičel a má rodina mě neměla ráda. Byla jsem úplně zlomená. Přes den jsem se cítila mizerně a k večeru jsem začínala cítit úzkost, která gradovala těsně před šestou, kdy se Jan vracel z práce. Nevěděla jsem, co mě čeká, když zarochotily klíče v zámku. Občas přišel s náladou dobrou, jindy mizernou. Čím dál častěji však přicházel opilý. A současně s oděrem alkoholu jsem čím dál častěji cítila i bolest po facce. Oslovení „ty krávo“ se stalo

běžnou součástí naší konverzace. Přestala jsem raději chodit mezi lidi, abych nemusela odpovídat na nepříjemné otázky týkající se modřin na rukou a nohou. Horší bylo, že jsem se začala bát i o naše děti. A to konečně rozhodlo. Z posledních sil jsem se odhodlala a přišla na městský úřad, kde jsem nahlásila domácí psychické i fyzické týrání. Krve by se ve mně nedořežal, když jsem do budovy přicházela, ale věděla jsem, že není jiná možnost. Jana vzali do vazby a čeká na rozsudek. Já jsem s holčičkami v azylovém domě. Nemyslím si, že je všem problémům konec, ale cítím se bezpečně, a to je hlavní. ■

* Šlapeme násilí tvrdě na paty!

20. září 2014 startuje mezi 11. a 13. h z kempu Džbán v Praze 1. ročník charitativního pochodu proti domácímu násilí. Startovné 150 Kč, děti do 15 let zdarma. Za každý kilometr věnuje firma EOCO 8 Kč na účet sdružení ACORUS. To pomáhá obětem domácího násilí již 17 let. Nonstop linka 283 892 772.

